

La política fiscal de la Generalitat

Esquerra amb polítiques de dretes

L'anunciada reforma de l'impost de successions i donacions va en la línia d'afavorir les rendes altes

EL PERIÒDICO

JOAN
Cosubiela

El meu escepticisme no arriba a l'extrem de considerar tots els partits iguals, però veient la proposta elaborada pel Govern català sobre l'impost de successions i donacions es fa difícil no parlar d'indistintibilitat política. Les polítiques fiscals són clau per definir un model social. A través seu es decideix de quina manera es reparteixen les càrregues i poden reduir o augmentar les desigualtats que genera el funcionament del mercat. Les reformes d'aquests últims anys han fet el nostre sistema fiscal cada vegada menys progressiu.

N'hi ha prou de veure el pes que han adquirit els impostos indirectes, que afecten negativament els sectors socials amb rendes baixes que dediquen la majoria dels seus ingressos al consum. O la consolidació d'un impost sobre la renda dual, que tracta infinitament millor els ingressos del capital que els obtinguts pel treball assalariat. En nom de la competitivitat, les exigències de desfiscalització dels poders econòmics són contínues i la seva voracitat insaciable. Tant com l'hegemonia ideològica de la dreta, que aprofita el desconcert de l'esquerra davant una economia globalitzada que permet al capital fer ús de la competència fiscal entre governs amb l'objectiu d'imposar una harmonització a la baixa dels impostos sobre el capital i el patrimoni en qualsevol de les seves formes.

FA UNS anys, unes quantes famílies, constituïdes en un lobby molt potent i influent, van aconseguir una exempció del 95% en l'impost de successions i donacions, emparant-se en la defensa de l'empresa

familiar. El que havia de ser una política que pogués garantir la continuïtat de l'empresa familiar està sent utilitzada per eludir el pagament d'impostos d'uns quants privilegiats. Des d'aleshores les pressions per fer desaparèixer l'impost de successions i donacions són permanents i sembla que el Govern català ha decidit rendir-se davant l'empena dels lobbies. Per justificar el pragmatisme s'utilitzen uns arguments que els situen permanentment a la defensiva. Diuen que ara només paguen les classes mitjanes perquè les grans fortunes se n'escapen, i s'obliden que això és gràcies a una reforma anterior que va ser feta amb els mateixos arguments. Diuen que si ho fan les comunitats autònomes del PP, Catalunya no pot fer una altra cosa, i s'oblida que autogovern és també assumpció de responsabilitats i que l'autonomia està per exercir-la. Assumeixen l'alarmisme de la fuga de patrimoni cap a Madrid -la nostra bèstia negra-, del qual ningú no aporta dades, i que la recaptació d'aquest any desmenteix. El resultat, de moment, és una proposta presentada pel president Montilla en un fòrum empresarial, en què abans que deixés de sonar l'últim aplaudiment ja s'estaven exigint més reformes desfiscalitzadores.

La proposta planteja l'exempció de fins a 500.000 euros (valor cadastral) per cada hereu quan es tracti de la vivenda habitual de la persona

SILVIA ALCOBÀ

El mateix Govern català que rebaixa impostos als rics diu que no té diners per pujar el salari mínim per a pensionistes

que ha mort. Es modifiquen les tarifes de l'impost de donacions entre familiars de manera que, com més important és el patrimoni que es dona, també és més important la rebaixa fiscal. I s'anuncia una futura llei per a una reforma de fons. L'objectiu evident és intentar parar la pressió de la dreta i els poderosos, però és d'una ingenuïtat majúscula. La diferència amb la Comunitat de Madrid continuarà existint i per tant la pressió per igualar a la baixa continuarà. S'incentivaran les donacions entre vius sense esperar la mort i així s'espera mantenir la recaptació. Però el resultat serà un sistema fiscal més injust, especialment per a un alt percentatge de la pobla-

ció, que necessita els ingressos fiscals per poder satisfer necessitats bàsiques.

No deixa de sorprendre que el mateix Govern català que presenta aquesta proposta fiscal pretengui que l'indicador de suficiència de rendes (una espècie de salari mínim per als pensionistes de Catalunya) pugi tan sols el 2% el 2008, al·legant dificultats pressupostàries. Si s'aprova la reforma ens podem trobar que persones que compten amb pocs recursos, i amb la necessitat durant els seus últims anys d'una residència, es vegin obligades a cofinançar el seu ingrés amb el valor de la seva vivenda habitual i, quan morin, no tinguin res per deixar en herència. En canvi, els que disposin de patrimoni podran pagar-se la residència i deixar en herència una vivenda que quedarà exempta d'impostos. Estem davant un cas clar en què el sistema fiscal no redueix les desigualtats, sinó que, contràriament, les reproduïx.

I QUE NINGÚ ES faci il·lusions. Les pressions continuaran, tret que algú recordi les ensenyances de **Rafael de Campalans** i d'**Antonio Gramsci**. El primer dia, des de la Catalunya de principis del segle XX, que «política és pedagogia» i de pedagogia fiscal les esquerres en fan més aviat poca. El segon ens recordava, des de les presons de **Mussolini**, que no és possible avançar políticament en els postulats d'esquerres sense guanyar l'hegemonia cultural en la societat. I en matèria fiscal l'hegemonia de la dreta és arrasadora. Necessitem urgentment un debat a fons sobre polítiques fiscals i que els partits d'esquerra no s'instal·lin en el pragmatisme del «pacte entre poderosos i classes mitjanes», tret que no es vulgui que l'abstenció d'un 40% de la població es converteixi en estructural. =

Secretari General de CCOO Catalunya.